

ב- 18 באפריל 1945 עזבו אותנו הגרמנים - וב - 19
באפריל השתחררנו באמצעות האמריקאים.
ב - 19 באפריל השנה ימלאו בדיוק 40 שנה לשיחרורינו
מהשבי.

בתחילת שנות 30-40 התגייסו המתנדבים הראשונים לצבא הבריטי. פלוגות מס' 601 ו 602
גשלו לצרפת ומשם פונו לאנגליה. אחרי הפינוי גויסו פלוגות מעורבות של יהודים
וערבים, (פלוגה 604). פלוגות 605, 606, 607 התגייסו אחרי כן.

אני השתייכתי לפלוגה 605. המצב הכלכלי בארץ לא היה טוב ובעקבות זאת התגייסו לצבא
הבריטי עולים רבים וביניהם עולים שלא יכלו להסתדר בארץ. כדי לאזן את המצב שבוצר,
גייס הוועד הלאומי מכל יישוב איש אחד, וכעבור זמן הוגבלה המכסה, מפני שרבים מהיישוב
רצו להשתתף במלחמה בגד הנאצים ובנוסף לכך לרכוש בסיון צבאי.

את הפלוגה שלי העבירו למצריים באוקטובר 1940 והפלוגה השתחופה בהתקופה הראשונה של
הגברל וירול בגד האיטלקים, על יד מרסה-מדרוק. כאן חליתי בקדחת, אושפזתי בבית חולים
באליכסנדריה.

אחר כך הועברתי לפלוגה 604 יחד עם הערבים. במרץ 1941 הגיעה הפלוגה לדרבה - שם בישרו
לנו שהפלוגה חוזרת חזרה ארצה. השמחה היתה רבה מפני שכבר שהינו 4 חודשים במדבר ולא
היתה זו תקופה קלה. העבירו אותנו לטוברוק ושם בפגשנו עם כל הפלוגות הפלסטיניות.
העלו אותנו לאוניות ובאמצע הדרך משהו אמר שהכיוון הוא לא לפלסטינה. למחרת ירדנו
בפיראוס שביוון, וצעדנו ברחובות אתונה, כדי לעשות רושם שצבא גדול הגיע ליורן.

ה "פיפט-קולוב" היתה חזקה ביוון, ובשביל זה העבירו את המצעד ברחובות. היינו על יד
אתונה כשבוע ומכאן בשלחנו ללאריסה, ולגבול האלבני. אחרי זמן קצר הגיעה ההודעה
שהגרמנים שברו את ההגנה, וניתנה הוראה שכל אחד יבסה להציל את נפשו.

כל אחד חיפש לו דרך להיבצל. אני מצאתי מכובת שהסיעה אותי בדרכים לא זרזים עד לאתונה,
שם בפגשתי עם חלק מחברי הפלוגה. משם העבירו אותנו לבמל כדי לפנות אותנו מיוון.
באותו יום בצהריים הרפצו הבמל ואוניות תחמושת התפוצצה וכל הבמל בהפך לאי חורבות.

יום לאחר מכן בסעוד ברכבת דרך תעלת קורינט לבקודה הדרומית ביותר ביוון - קלמטה.
היה לנו מחסור חריף באוכל, והבלגן היה גדול. כל התוכניות השתבשו עד כדי כך שהתות-
חים קיבלו תחמושת של רובים וכו' וכו'... הודיעו לנו כי בלילה הבא יבואו לפנות אותנו.

באותו הלילה צתחו צנחנים גרמניים ואחרי קרב קצר הם בפלו בשבי, אך אבותנו שחררנו
אותם מפני שקיבלנו הודעה על הכביעה. בבוקר למחרת ה - 19 באפריל 1941 הודיעו
לנו ימי בפלנו בשבי הגרמני.

4 / ..

היציב שם בערך 1800 יהודים. כצעד ראשון אסוף אותנו הפיקוד הבריטי כדי שהם לא יהיו ביחד עם היהודים, מפני שכל אחד חשב שהגרמנים יהדגו את היהודים... כעבור כמה חודשים העבירו אותנו ברכבת בהמות - 50 איש בתוך קרון - למרבורג, "סודטן גביט", במטרה להעביר אותנו הלאה בתוך יהודים. אנחנו סבלנו מדעב קשה, קיבלנו 100 גר' לחם ליום עם כוס קפה מדומה בוקר וערב. בנוסף לזה היה עלינו לחץ פסיכולוגי. לא ידענו מה יביא המחר. המצב הבריאותי שלי היה מאד גרוע, היציב מלאי פשפשים.

באותו הימים ריכזו את כולנו ביחד, המשמר הגרמני עזב אותנו ונציגים של הצלב האדום באו להעבירנו לבו טיפול ראשוני. סיפרו לנו כי עוד מעט אנחנו מצטרפים לחיילים בריטיים במחנה בגרמניה. קבלתי את מספר השבי - שלי 6690 ומכתב ראשון כדי לשלחו הביחה.

במעין בחשבתי לבעדר עד שהגיע המכתב.

אחרי בטיעה ברכבת מסע הגענו לאוברשליזיה למחנה לבסדורף. כאן נתנו לנו טיפול בגד פשפשים וכאן קיבלנו בפעם הראשונה חבילות מזון ובגדים מהצלב האדום.

תוך זמן קצר ביותר בהפכנו טוב לבני אדם. ומכאן והלאה קיבלנו כל שבוע חבילת מזון, וסיגריות. הצלב האדום פיקח על העברת המכתבים אל המשפחות ואלינו. ממעין קיבלתי בערך כל שלושה חודשים חבילת בגדים, ומזון וכאן המקום להביע את תודתי העמוקה. מובן שהחיים במחנה לא הסתדרו תמיד על הצד הטוב ביותר.

בדצמבר 44 הוציאו אותנו מהבתים והתחלנו בהליכה הקשה של 1500 הק"מ - הרבה חיילים בותרו מאחור בשל הפיסת כוחות, הקור והשלג וחוסר המזון, וכמו כן הפשפשים אשר התישו את כוחותינו, איני מאחל לאף אחד לעבור את הגהיגום שאני עברתי. פעמיים בתקלבו במכוניות של הצלב האדום. הם ביטו לתנו לבו את ההרגשה שיש עוד תקווה ויש בשביל מה להמשיך ללכת.

ב - 18 באפריל 1945 עזבו אותנו הגרמנים וב - 19 באפריל השתחררנו באמצעות האמריקאים.
ב - 19 באפריל השנה ימלאו בדיוק 40 שנה לשיחרורנו מהשבי.

לא הייתי רוצה לשכח להביע את תודתי לצלב האדום הבין לאומי שלא חסך מאומץ כדי לעזור לנו בכל דרך אפשרית. באופן מיוחד בצעת 1500 הק"מ (בכיוון לצ'כוסלובקיה) - שבה העבירו לנו בשורות מעודדות. הם חיפשו אותנו בדרכים, והם עברו אפילו את הקוויים - מהאמריקאים אל הרוסים דרך הגרמנים ולהפך.

בכתבתי זאת לא בכמסתי לפרטי פרטים כי הרי בשביל זה הייתי יכול לכתוב ספר שלם, כל חבר המשובין בפרטים יותר מדויקים, אשמח להעבות לו אם יפנה אלי.

אשר לבשטיין

